

разныѣ полчища са обзевихъ не само непокорны на благоѣ намѣренія и желанія на султанѣ, но и явны врагове на Имперіята, противъ която са дигахъ и съ оржіето си ѣ ненасѣхъ таквыѣ люты раны (безъ да смѣтамы не спокойствіята и мжкыѣ, които теглѣхъ отъ тѣхъ мирныѣ, поданицы). Много благонамѣренны Султаны и държавны мжкыѣ станяхъ жертва на този самопроизволъ и грубъ фанатизмъ ⁽¹⁴⁾. Тукъ са искаше силна воля и ѣще посила ржка за да може да обуздае този произволъ и да тури край на пагубното за самата държава безначаліе. За добра честь на Османската Имперія, покойныйѣ баща на царствующыя нынѣ Султанъ, славныйѣ *Махмудъ* бѣше надаренъ именно съ таквыи качества, каквыто са искахъ отъ единъ великъ преобразователь. . . .

Най-послѣ и то станъ: благодареніе на твърдата воля, рѣшительность и благоразуміе на Султанъ Махмуда, еничеры, кърджеліи, даалии и другы враждебны полчища за царщината малко-по-малко са истребихъ и уничтожихъ; но преди да стане туй, сѣкый разбира колко усилено ще е было за мирныѣ, а особенно за покореныѣ жители отъ сѣка народность и вѣра. И наистинажъ, отдѣльныѣ управители заедно съ своитѣ *орди*, като нѣмахъ нѣ понятие отъ гражданскый животъ и редъ, като не мыслѣхъ доброто и на самата държава, като не знаѣхъ що е гражданска или военна добродѣтель и честь, разбойническы са отнасяхъ къмъ беззащитното населѣ-

(14) Читательтъ тукъ ще си напомнимъ участъта която постигнахъ Султанъ Мустафа IV, наследника на Селима III, и негова Везиръ — Мустафа Байрактаря (Трестиникоглу) за дѣто са имали намѣреніе да турѣтъ въ дѣйствиѣ нѣкои преобразованія, за които ѣще Селимъ ималъ планове,